

[Ministeren for offentlige arbejder.]

rolle med nogle hundredtusind kroner i det regnskab. Sådan ser jeg ikke på det. Jeg mener imidlertid, det er et spørgsmål, vi må se på, om man i højere grad skal benytte SAS eller gå over til at give andre koncession. Det er i hvert tilfælde et problem, der kan tages op til drøftelse.

Det ærede medlem hr. Morten Lange kom præcis til den konklusion, som jeg havde regnet med i forvejen — ikke fordi jeg er tankeløser, men man har jo sådan almindelig sund fornuft, og så kunne man jo gætte sig til, hvad det var, det ærede medlem ville. Det ærede medlem slog altså fast, at det eneste rigtige nu var at nationalisere SAS. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at selv om der kunne — det kan der jo ikke — skaffes flertal i dette høje ting for at nationalisere SAS, er der 2 andre lande, Sverige og Norge, hvor man ikke på nogen måde vil være med dertil. Grundlaget for hele den refinansieringsplan, der foreligger, er jo, at man fra de andre landes side står meget stærkt på — og jeg har tilsluttet mig dette — at SAS stadig væk skal drives efter den fordelingsplan, som vi har haft, altså halvdelen privatkapitalistisk indsats og halvdelen staternes indsats, og derfor er der altså ikke nogen mulighed for at få bukser ud af det skind, sådan som det ærede medlem hr. Morten Lange var ude efter det.

Ja, jeg har kun en enkelt bemærkning tilbage. Nu siger man jo, at det er meget store tal, der er tale om her, og det er rigtigt; men man vil nu også gerne gøre dem større, end de er. Den andel, Danmark skal skaffe, er 82 mill. kr., og deraf skal altså de private aktionærer — det er forudsætningen — skaffe 17,5 mill. kr. Men af de 64,5 mill. kr., der bliver tilbage, skylder vi i henhold til tidligere garanti SAS godt og vel 11 mill. kr., som vi skulle udrede i henhold til gældende lov for 1959-60 og 1960-61; det må vel være berettiget, at man trækker disse 11 mill. kr. fra, for dem skal vi ikke udrede; lovforslaget siger udtrykkelig, at de ikke skal udredes, og så kommer vi altså ned på ca. 50 mill. kr. Det er såmænd mere end rigeligt, men jeg synes alligevel, at når man tumler med de store tal, er det rart at vide, hvad det rent faktisk drejer sig om for den danske stat.

Til sidst skal jeg udtale ønsket om, at vi, til trods for at der er så kort tid, i et udvalg kan bearbejde de problemer, der måtte foreligge, og at vi kan ende nogenlunde i enighed om at gennemføre denne plan. Jeg tror, at det både gavner SAS mest og gavner danske interesser mest, at vi prøver at enes om denne refinansieringsplan.

Gottschalck-Hansen: Jeg forstod på den højtærede trafikministers svartale, at ministeren havde opfattet det ærede medlem hr. Vagn Bro og mit indlæg, som om der deri var rettet bebrejdelser imod den højtærede minister. Det har ingenlunde været tilfældet, absolut ikke — tværtimod, vi har inderlig ondt af ministeren, der faktisk er i en tvangssituation, og som klart og tydeligt i sin skriftlige fremsættelse må understrege og fremhæve det usikkerhedsmoment, der er knyttet til hele dette konsortium.

Når ministeren giver udtryk for, at det ærede medlem hr. Vagn Bro og jeg skulle være blevet socialister, og peger på, at selskabet er drevet efter et rent kapitalistisk system, vil jeg gerne sige, at vi er ikke socialister, og vi er tilhængere af det private initiativ, men så skal det også være et privat initiativ. Det er jo ikke et rent kapitalistisk system, når et selskab kan komme til staten, disponere temmelig vilkårligt, foretage indkøb for midler, som man ikke besidder, gå i gang med opgaver, som man ikke økonomisk kan magte. Et selskab må, hvis det er privat, også selv tage risikoen for en fejlposition. Men dette at komme til staten, når man har handlet forkert, disponeret forkert, det har ikke noget som helst med et kapitalistisk system at gøre.

Jeg vil gerne sige til den højtærede minister, at den kritik, som både det ærede medlem hr. Vagn Bro og jeg fremførte, ene og alene var bygget på den embedsmandsudvalgsberetning, som er omdelt til tingets medlemmer, et embedsmandsudvalg, hvortil den højtærede minister selv har udpeget de to danske repræsentanter, og et udvalg, som den højtærede minister åbenbart også har tillid til, da det eventuelt skal fortsætte i tiden fremover.

Der var i ministerens svartale en interessant bemærkning, som jeg skrev mig bag øret, nemlig denne — og dramatikken blev